

El silenci de les pedres

(Poema guanyador del 22è Concurs de poesia Miquel Martí i Pol)

El meu petit país es difumina
a un pas inexorable amb la cadena
dels símbols prehistòrics. La ruïna
s'atansa de la vall a la carena
deixant per al record la simfonia
de músiques i danses d'una ofrena
antiga i circular per la utopia
comuna i compartida. Al meu país
petit ja no es concep l'anomalia
enorme de la norma del somris,
del somni o la mirada perspectiva
absorta per la sort d'un món feliç
potser inexistent. En la deriva
del meu petit país el tro no és veu
d'un déu irat ni el llamp la venjativa
sageta, el xiprer no és portaveu
de vida ni el saüc explica els plors
plebeus. I els esperits del mausoleu
aquàtic dels vells rius mantenen clos
el doll de les paraules. Al petit
país meu ja ningú parla amb les flors,
ningú no escolta el cant adolorit
de pedres que reclamen l'heroïna
històrica a les víbries de la nit.